

Soms hoorde Ukkepuk de vogeltjes fluiten en voelde ze het zonnetje op haar schild. Dan wilde ze niets liever dan de wereld ontdekken, maar dat durfde Ukkepuk niet.

Toen ze nog heel klein was had ze al ervaren dat ze er alleen voor stond.

Dat er niemand in het Honderd Bomen Bos was die voor haar zorgde en haar beschermde.

Ukkepuk dacht dat dat altijd zo zou blijven en daarom vertrouwde ze niemand. Ze liet niemand dichtbij komen en dat was best eenzaam.

Soms droomde Ukkepek van een plek waar geen boze dieren woonden. Een plek waar ze vrij kon rondlopen, zonder dat ze steeds om zich heen moest kijken of er geen gevaar was.

Daar werd Ukkepek erg moe en verdrietig van. Ze kon nooit eens haar ogen sluiten en gewoon wegdromen zonder op te moeten letten.